

Η ιστορική ομιλία του Οικουμενικού Πατριάρχη στην Ι.Μ. Αγάθωνος - Η αναφορά στον Όσιο Βησσαρίωνα και στη τραγωδία στα Τέμπη

[Πατριαρχεία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Προσευχόμαστε σιωπηλά μπροστά στην απώλεια τόσων νέων ανθρώπων με ανεκπληρώτους πόθους και προσδοκίες για το μέλλον τους - Ο Όσιος Βησσαρίων ξεχείλιζε από αγάπη προς τον Θεό και προς τον συνάνθρωπο, και άδολος αγάπη του μεταβλήθηκε σε έργα ευποιίας

Συγκινητικά φορτισμένη ήταν η χθεσινή ομιλία του Οικουμενικού Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίου κατά την αντιφώνησή του στην επίσημη Δοξολογία στην [Ιερά Μονή Αγάθωνος](#). Ο Παναγιώτατος αναφέρθηκε στην ανθρώπινη

τραγωδία στα Τέμπη καθώς και στον Όσιο Βησσαρίωνα.

Πρόκειται για ιστορική επίσκεψη καθώς είναι η πρώτη φορά που ο Πατριάρχης του Γένους επισκέφθηκε την Μονή. **(Διαβάστε το ρεπορτάζ: [Αποστολή ore.gr: Ιστορική επίσκεψη του Οικουμενικού Πατριάρχη στην Ιερά Μονή Αγάθωνος - Προσκύνησε το σκήνωμα του Οσίου Βησσαρίωνα \(ΦΩΤΟ\)\)](#)**

Αναφερόμενος στο σιδηροδρομικό δυστύχημα στα [Τέμπη](#) ο Οικουμενικός Πατριάρχης με βαθύτατη θλίψη και δάκρυα στα μάτια είπε:

“Μεταφερόμεθα οφειλετικώς εις την εγγύς ημών κοιλάδα των Τεμπών, εν τη οποία εν ροπή χρόνου, την 28ην Φεβρουαρίου του τρέχοντος έτους, «ηκούσθη θρήνος και κλαυθμός και οδυρμός πολύς», πολλών ελληνίδων μαννάδων «κλαιουσών τα τέκνα αυτών... και ουκ ήθελον παρακληθήναι» (πρβλ. Ματθ. β΄, 18)• μάλλον δεν ηδύναντο να εύρουν παράκλησιν. **Ενθυμούμεθα πάντοτε τα παιδιά εν τη προσευχή μας εις το [Φανάριον](#)**, διό και η Πατριαρχική επίσκεψίς μας εις **Θεσσαλίαν** ήρχισε προχθές με το **τρισάγιον**, το οποίον εψάλαμεν εις τον τόπον της **[τραγωδίας](#)** υπέρ αναπαύσεως των ψυχών των. Ιδιαίτέρως, όμως, τα ενθυμούμεθα και απόψε. Και δεόμεθα του Κυρίου πάσης παρακλήσεως να παρακαλή και **να ρίπτη το θείον βάλσαμο της παρηγορίας Του εις τας πονεμένας καρδίας των μητέρων και των πατέρων και αδελφών και συγγενών των** • ολοκλήρου της πενθούσης ακόμη ευλογημένης Ελλάδος. Εκφράζομεν και αύθις την βαθυτάτην θλίψιν και τον πόνον μας και καταθέτομεν δάκρυ προσευχής και ικεσίας, δεόμενοι υπέρ αυτών και υπέρ των ζώντων και περιλειπομένων οικείων των.

Ιστάμεθα **σιωπηλώς προσευχόμενοι έμπροσθεν της απωλείας τόσων νέων ανθρώπων**, με ανεκπληρώτους πόθους και προσδοκίας διά το μέλλον των, διά το οποίον και εσπούδαζον την επιστήμην. Έμπροσθεν του μυστηρίου της ζωής και του θανάτου νέων ανθρώπων, διά το οποίον μυστήριον εις σύγχρονος **Όσιος, ο Σωφρόνιος του Έσσεξ** γράφει: «Αι ειδήσεις περί των χιλιάδων αθώων ανθρώπων, οίτινες εφονεύοντο εις τα πεδία των μαχών, έθετον ενώπιόν μου το άγριον θέαμα της ανθρώπινης τραγωδίας. Ήτο αδύνατον να συμβιβασθώ προς το γεγονός ότι πλήθος νεαρών υπάρξεων εθερίζετο βιαίως, και δη μετά παράφρονος σκληρότητος. Θα ηδυνάμην να ευρίσκωμαι και εγώ εις τας τάξεις αυτών...». Και διερωτάτο: «Διά ποίον λόγον εγεννήθην... Μόλις ανήφθη εντός εμού το πυρ των καλών επιθυμιών, η αναζήτησις της τελειότητος η χαρακτηρίζουσα την νεότητα, ο ενθουσιασμός διά το φως της γνώσεως, ήτις εναγκαλίζεται τα πάντα. Και νυν να εγκαταλείψη τις πάντα ταύτα; Και διά ποίου τρόπου;»”.

Αναφερόμενος στον Όσιο Βησσαρίωνα, υπογράμμισε:

“Ο [Όσιος Βησσαρίων](#) εξεχείλιζεν από αγάπην προς τον Θεόν και προς τον συνάνθρωπον, η οποία άδολος αγάπη του μετεβλήθη εις έργα ευποιίας. Η προς αλλήλους αγάπη είναι η πηγή και ρίζα και κορυφή πάντων των αγαθών. Η αγάπη αύτη, η μείζων πασών των αρετών, ήτο κτήμα του Αγίου Βησσαρίωνος. Τα έργα αγάπης του δεν ήταν μία απλή κοινωνική δραστηριότης. Ήταν η πλήρης Χριστού καρδιά του. Ήταν επί πλέον ο καρπός μιάς ακαταπαύστου εργασίας των αρετών και μιμήσεως των αγίων. Όπως **η φίλεργος και φιλόπονος μέλισσα συνάγει από κάθε δένδρον τα ευωδέστατα άνθη και εργάζεται το γλυκύτατον μέλι, τοιουτοτρόπως και ο Άγιος Βησσαρίων εσύναξε κάθε αρετήν και παρεσκεύασε το ηδύτατον μέλι της αγιότητος**”.

Ολόκληρη η αντιφώνηση του Οικουμενικού Πατριάρχη

Ίερώτατε Μητροπολίτα Φθιώτιδος κ. Συμεών, Ποιμενάρχα τῆς θεοτηρήτου ταύτης Ἐπαρχίας,

Τιμιώτατοι ἀδελφοί Ἀρχιερεῖς,

Εὐλαβέστατοι κληρικοί,

Ἐντιμολογιώτατοι Ἄρχοντες Ὀφικιάλαιοι,

Ἐξοχώτατοι καὶ Ἐντιμότατοι Ἄρχοντες καὶ λοιποὶ ἐκπρόσωποι τῶν Ἀρχῶν,

Τέκνα ἐν Κυρίῳ περιπόθητα,

Διερχόμενοι ἀποστολικῶς τὴν εὐλογημένην, ἀγιοτόκον καὶ ἥρωτόκον γῆν τῆς Θεσσαλίας, ἱστάμεθα ἰκέται, ἐπιθυμίαν σφοδράν καὶ μύχιον πόθον ἐκπληροῦντες νὰ προσκυνήσωμεν τό ἄφθαρτον σκῆνος τοῦ προσφάτως συμπεριληφθέντος, ἐπινεύσει τῆς ἡμετέρας Μετριότητος καὶ ἀποφάνσει τῆς περὶ ἡμᾶς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, εἰς τό Ἀγιολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, Βησσαρίωνος τοῦ Ὁσίου. Ἰδού, λοιπόν, ἐν ταπεινώσει καὶ κατανύξει εὕρισκόμεθα ἐν τῷ μέσῳ υμῶν, ἀδελφοί καὶ τέκνα, καταθέτοντες τὴν εὐλάβειάν μας εἰς τόν Ὅσιόν σας, ὁ ὁποῖος ἡξιώθη ἐν βίῳ «ἐνορᾶν τὴν τοῦ Θεοῦ ἀγαθότητα καὶ σοφίαν» καὶ μετουσίωσεν αὐτὴν καὶ τὸν μοναχικόν δόλιχον του ἐν βίῳ εἰς θαῦμα καὶ σημεῖον «πολλῶ τῶν διὰ φύσεως τελουμένων ὠραιότερον».

«Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ, ἡ περιάκουστος Μητρόπολις Φθίας, ἡ πολλούς ἀγίους ἐκθρέψασα, πάλαι τε καὶ νῦν, ἐξ ὧν καὶ τὸν ἔσχατον, Ὁσιώτατον Ἱερομόναχον Βησσαρίωνα τὸν Ἀγαθωνίτην, τὸν πρό αὐτοῦ ἀγίων Πατέρων, ζηλωτὴν ἐν τοῖς ἔργοις καὶ ὁμότροπον» (Τροπάριον Λιτῆς ἀσματικῆς ἀκολουθίας τοῦ Ὁσίου).

Ἀγάλλονται ἀπόψε ἡ κώμη Πεταλιδίου, ἡ φύσασα λαμπρῶς τόν Ὅσιον, ὕστερον δὲ ἡ Φθία καὶ Ἀγάθωνος ἡ Μάνδρα, ὁ Δῆμος τοῦ Ταυγέτου καὶ ἕτεροι τόποι τῆς εὐλογημένης Ἑλλάδος, ὅτι ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν σας «ἐφάνη τὰ ἀξιάκουστα» τοῦ Ὁσίου, ἀγιάζοντα καὶ τὸν τόπον καὶ τὰς ψυχάς. Χαίρετε ἀδελφοί ἅγιοι Φθιώτιδος καὶ Μεσσηνίας καὶ σύμπασα ἡ χορεία τῶν ἀδελφῶν Ἱεραρχῶν, τοῦ τιμίου πρεσβυτερίου, τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας, τοῦ θεολέκτου λαοῦ, ὅτι πηγὴ ἱαμάτων κατέστη τό θεῖον σκῆνος αὐτοῦ, πάσας θεραπεῦον τὰς νόσους, ψυχῆς καὶ σώματος. Τὴν ἐσπέραν αὐτὴν, λοιπόν, ὁ Πατριάρχης σας προσέρχεται εὐλαβῶς ταπεινὸς προσκυνητὴς τῆς Χάριτος τοῦ Ὁσίου σας, τοῦ Ἀγίου τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁ Ὅσιος Βησσαρίων ἐξεχείλιζεν ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τόν Θεόν καὶ πρὸς τόν συνάνθρωπον, ἡ ὁποία ἄδολος ἀγάπη του μετεβλήθη εἰς ἔργα εὐποιίας. Ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη εἶναι ἡ πηγὴ καὶ ρίζα καὶ κορυφὴ πάντων τῶν ἀγαθῶν. Ἡ ἀγάπη αὕτη, ἡ μεῖζων πασῶν τῶν ἀρετῶν, ἦτο κτῆμα τοῦ Ἀγίου Βησσαρίωνος. Τὰ ἔργα ἀγάπης του δέν ἦταν μία ἀπλὴ κοινωνικὴ δραστηριότης. Ἦταν ἡ πλήρης Χριστοῦ καρδιά του. Ἦταν ἐπὶ πλεον ὁ καρπὸς μιᾶς ἀκαταπαύστου ἐργασίας τῶν ἀρετῶν καὶ μιμήσεως τῶν ἀγίων. Ὅπως ἡ φίλεργος καὶ φιλόπονος μέλισσα συνάγει ἀπὸ

κάθε δένδρον τά εὐωδέστατα ἄνθη καί ἐργάζεται τό γλυκύτατον μέλι, τοιοῦτοτρόπως καί ὁ Ἅγιος Βησσαρίων ἐσύναξε κάθε ἀρετήν καί παρεσκεύασε τό ἡδύτατον μέλι τῆς ἀγιότητος.

Ὁ Ἅγιός μας, ἐλεήμων. Ὑπῆρξε τόσον ἀφιλάργυρος, ὥστε ἐπεδίωκε νά εὕρῃ χρηστούς καί ἀγαθοεργούς τρόπους νά δαπανήσῃ τά χρήματα τά ὅποια περιήρχοντο εἰς χεῖράς του. Ἀληθῶς, ἀνέδειξε τήν Μονήν του αὐτήν «ταμεῖον ἐλέους καί φιλανθρωπίας», καί μάλιστα εἰς μίαν δύσκολον ἐποχὴν διὰ τό εὐσεβές Γένος μας καί τόν ἐνταῦθα λαόν• τήν ἐποχὴν τῆς Γερμανικῆς Κατοχῆς καί τοῦ Ἐμφυλίου Πολέμου καί κατέστησεν ἑαυτόν το ἀκένωτον ρεῖθρον τῆς ἐλεημοσύνης.

Εἶναι γνωστόν, ἄλλωστε, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου Βησσαρίωνος κατά τήν προλεχθεῖσαν ζοφεράν περίοδον ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Θεός πάντοτε σκεπάζει τόν λαόν μας καί εἰς τάς δυσκόλους στιγμάς, παρά τάς δοκιμασίας τὰς ὁποίας διέρχεται, τοῦ ἀποστέλλει ὁσίας πνευματικές μορφάς, αἱ ὁποῖαι τόν ἀναπαύουν, τόν συνδράμουν, τόν καθοδηγοῦν.

Ὁ Ὅσιός μας, λειτουργός τοῦ Ὑψίστου. Φιλακόλουθος, ἄριστος γνώστης τοῦ λειτουργικοῦ τυπικοῦ, ἱεροπρεπής, εὐπρεπής, ἔλαμπεν ὁλόκληρος ἐνδεδυμένος τά ἱερατικά του ἄμφια, ἀλλά καί τό ἀπλοῦν μέλαν μοναχικόν τριβώνιον. Εἶχε πλήρη τήν συναίσθησιν ὅτι κατά τήν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας ὁ Χριστός ἱερουργεῖ τό μυστήριον διὰ τῶν πηλίνων χειρῶν τῶν λειτουργῶν του.

Ὁ Ἅγιος, πνευματικός ὁδηγός καί καθοδηγητής ψυχῶν. Ἐκέκτητο τό χάρισμα καί τήν δωρεάν τοῦ Θεοῦ νά προσεγγίζῃ πάντα ἄνθρωπον καί νά ἐπιδρᾷ εὐεργετικῶς εἰς τήν ψυχὴν του. Ἀνέπαυεν ὑπό τό ἐπιτραχήλιόν του χιλιάδας ψυχῶν. Ἀποτελεῖ, ἀληθῶς δι' ὅλους τοὺς κληρικούς, τύπον καί ὑπογραμμόν, πρότυπον διδασκάλου ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ ὑψηλοῦ λειτουργήματός των.

Ὁ Ὅσιος Βησσαρίων, «διὰ τῆς τῶν σημείων ἐπιδείξεως», ἐχειραγώγησεν εἰς τήν πίστιν τόν λαόν τοῦ Θεοῦ καί τόν ἀνεκούφισεν εἰς χρόνους πειρασμικούς.

Ὁ Ὅσιος Βησσαρίων ἐβίωνεν ἐν πάσαις ταῖς ἀναστροφαῖς αὐτοῦ τό ὀρθόδοξον ἥθος καί δόγμα. Ὅταν μάλιστα εἰς τήν Μονήν του ἐνεφανίσθη θεολόγος τις, ἰσχυριζόμενος ὅτι δέν εἶναι δυνατόν ἡ Ἐκκλησία νά πορεύεται εἰς τήν σύγχρονον ἐποχήν μέ δόγματα καί κανόνες, τά ὁποῖα ἐθέσπισαν Σύνοδοι πρό δεκαπέντε αἰώνων, τῷ ἀπήντησεν ὅτι «Αἱ ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἔχουν αἰώνιον κύρος καί θά καθοδηγοῦν τήν Ἐκκλησίαν μέχρι τῆς συντελείας τοῦ κόσμου» (Ἀρχιμ. Δαμασκηνοῦ Ζαχαράκη, «Βησσαρίων Ἀγαθωνίτης, ὁ ἐλεήμων πνευματικός», Ἱ. Μονή Ἀγάθωνος 2017, σελ. 146).

Ἡ ζωή τοῦ Ἁγίου Βησσαρίωνος ἔλαμψεν ὡς πολυέδρος καί λαμπρότατος ἀδάμας. Μελετῶντες τήν ζωήν καί τά ἔργα του μένομεν ἐκθαμβοί καί δέν δυνάμεθα νά ἐπιλέξωμεν τί νά πρωτοθαυμάσωμεν. Καθαρά, ἀνωτέρα, ἀγία ζωή, συνεχεῖς καί ἀδιάκοποι ἱεραί προσπάθειαι. Πνευματική ὠριμότης. Ὑποδειγματική ταπείνωσις καί ἀνεξικακία. Φρόνημα γνησίως ἐκκλησιαστικόν. Ἀνεπτυγμένον εἰς μέγιστον βαθμόν αἴσθημα εὐθύνης. Πόθος σφοδρός πρός τήν ἰσάγγελον μοναχικήν πολιτείαν. Ποικίλη ὑπέροχος κοινωνική δραστηριότης. Χριστομίμητος ἀληθῶς ποιμήν καί φιλόστοργος πατήρ.

Ἐφήρμοσε τό Εὐαγγέλιον ἐν τῇ πράξει, ἀποβάς ὁ ἴδιος ἡ καλή ἀγγελία, τό ἔμπρακτον εὐαγγέλιον, πρός τόν συνάνθρωπον. Ἐκέκτητο τό φρόνημα τῆς θυσίας, διό καί ὁ Κύριος πάσης εὐδοκίας καί χάριτος τόν ἐστεφάνωσε μέ τό «τέλειον δώρημα», ἐμφανίσας αὐτόν ἐν δόξῃ νά κρατῇ ἄφθαρτον εἰς τήν ἀγίαν χεῖρα του τό εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας καί πέραν τοῦ τάφου.

Ἀπόψε, εὐρισκόμενοι ἐνώπιον τοῦ Σκήνους τοῦ Ὁσίου Βησσαρίωνος, ἐν τῇ Μονῇ τῆς ἀσκήσεώς του, ἀναπολοῦμεν. Ὁ Πατριάρχης σας καί ὅλοι μαζί, εὐρισκόμενοι ἐν τόπῳ ἁγίῳ, ἀναπολοῦμεν καί μιμνησκόμεθα. Ἀναπολοῦμεν τό παρελθόν τῆς ἀγιότητος, τῆς θυσίας, τῆς προσευχῆς, τοῦ θαύματος, τῶν δακρύων, τῶν ὁδυρμῶν, τοῦ πένθους καί τῆς χαρᾶς. Ἀσφαλῶς δέν εἶναι ἡ ὥρα ἐξιστορήσεως πράξεων καί γεγονότων. Εἶναι ὥρα ἐσπερινοῦ ἱλαροῦ φωτός, ἀγίας δόξης • ὥρα περισυλλογῆς. Εἶναι ἡ ὥρα τῆς ἱστορίας, τήν ὁποίαν μᾶς διδάσκει ὁ Ὁσιός μας.

Καί ἐξηγούμεθα:

Προερχόμεθα ἐκ τοῦ Βυζαντίου, ὅπου ἐπὶ δύο χιλιάδες καί πλέον ἔτη, ἀκοίμητος καίει ἡ κανδήλα τῆς ἀμωμήτου Ὁρθοδόξου πίστεως καί τοῦ Γένους μας, ὅπου φυλάσσονται «οἱ θησαυροί τῆς σοφίας καί τῆς γνώσεως οἱ ἀπόκρυφοι». Ἦλθομεν εἰς τό «παρακλάδι» τοῦτο τοῦ Βυζαντίου, τό Σέμνωμα τοῦ Ἁγίου Ἀγάθωνος, ὅπου «ὁ τῶν ἄρρητων καί ἀθεάτων μυστηρίων Θεός», διὰ τοῦ Ὁσίου του Ἀγάθωνος, ἐνεργεῖ διαχρονικῶς τήν «νοσταλγίαν τῶν παραμέτρων», δηλαδή «μεγάλα καί

ἀνεξιχνίαστα, ἔνδοξά τε καί ἐξαίσια, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός».

Μεταφερόμεθα ὀφειλετικῶς εἰς τὴν ἐγγύς ἡμῶν κοιλάδα τῶν Τεμπῶν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐν ροπῇ χρόνου, τὴν 28ην Φεβρουαρίου τοῦ τρέχοντος ἔτους, «ἠκούσθη θρῆνος καὶ κλαυθμός καὶ ὀδυρμός πολὺς», πολλῶν ἐλληνίδων μαννάδων «κλαιουσῶν τὰ τέκνα αὐτῶν... καὶ οὐκ ἤθελον παρακληθῆναι» (πρβλ. Ματθ. β', 18)• μᾶλλον δὲν ἠδύναντο νὰ εὕρουν παράκλησιν. Ἐνθυμούμεθα πάντοτε τὰ παιδιὰ ἐν τῇ προσευχῇ μας εἰς τὸ Φανάριον, διό καὶ ἡ Πατριαρχικὴ ἐπίσκεψίς μας εἰς Θεσσαλίαν ἤρχισε προχθές μέ τὸ τρισάγιον, τὸ ὁποῖον ἐψάλαμεν εἰς τὸν τόπον τῆς τραγωδίας ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν των. Ἰδιαιτέρως, ὅμως, τὰ ἐνθυμούμεθα καὶ ἀπόψε. Καὶ δεόμεθα τοῦ Κυρίου πάσης παρακλήσεως νὰ παρακαλῇ καὶ νὰ ρίπτῃ τὸ θεῖον βάλαμο τῆς παρηγορίας Του εἰς τὰς πονεμένας καρδίαις τῶν μητέρων καὶ τῶν πατέρων καὶ ἀδελφῶν καὶ συγγενῶν των• ὁλοκλήρου τῆς πενθούσης ἀκόμῃ εὐλογημένης Ἑλλάδος. Ἐκφράζομεν καὶ αὖθις τὴν βαθυτάτην θλίψιν καὶ τὸν πόνον μας καὶ καταθέτομεν δάκρυ προσευχῆς καὶ ἱκεσίας, δεόμενοι ὑπὲρ αὐτῶν καὶ ὑπὲρ τῶν ζώντων καὶ περιλειπομένων οἰκείων των.

Ἰστάμεθα σιωπηλῶς προσευχόμενοι ἔμπροσθεν τῆς ἀπωλείας τόσων νέων ἀνθρώπων, μέ ἀνεκπληρώτους πόθους καὶ προσδοκίας διὰ τὸ μέλλον των, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐσπούδαζον τὴν ἐπιστήμην. Ἐμπροσθεν τοῦ μυστηρίου τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου νέων ἀνθρώπων, διὰ τὸ ὁποῖον μυστήριον εἷς σύγχρονος Ὅσιος, ὁ Σωφρόνιος τοῦ Ἑσσεξ γράφει: «Αἱ εἰδήσεις περὶ τῶν χιλιάδων ἀθώων ἀνθρώπων, οἵτινες ἐφονεύοντο εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, ἔθετον ἐνώπιόν μου τὸ ἄγριον θέαμα τῆς ἀνθρώπινης τραγωδίας. Ἦτο ἀδύνατον νὰ συμβιβασθῶ πρὸς τὸ γεγονός ὅτι πλῆθος νεαρῶν ὑπάρξεων ἐθερίζετο βιαίως, καὶ δὴ μετὰ παράφρονος σκληρότητος. Θὰ ἠδυνάμην νὰ εὐρίσκωμαι καὶ ἐγὼ εἰς τὰς τάξεις αὐτῶν...». Καὶ διερωτᾶτο: «Διὰ ποῖον λόγον ἐγεννήθην... Μόλις ἀνήφθη ἐντός ἐμοῦ τὸ πῦρ τῶν καλῶν ἐπιθυμιῶν, ἡ ἀναζήτησις τῆς τελειότητος ἡ χαρακτηρίζουσα τὴν νεότητα, ὁ ἐνθουσιασμός διὰ τὸ φῶς τῆς γνώσεως, ἥτις ἐναγκαλίζεται τὰ πάντα. Καὶ νῦν νὰ ἐγκαταλείψῃ τις πάντα ταῦτα; Καὶ διὰ ποίου τρόπου;»

Κρίνομεν ὅτι ὑφίσταται σχετικὴ ἀναλογία. Εἰς τὰ ἀγωνιώδη ταῦτα ἐρωτήματα ἡ φιλόστοργος Μήτηρ Ἐκκλησία, θάλπουσα ἐν ἀγάπῃ τὰ τέκνα αὐτῆς, παρηγορεῖ ταῦτα ἀληθῶς. Τοῦτο εἶναι τὸ ἔργον αὐτῆς «ἕως ἡμέρα ἐστί», ὅπως τὸ ἐξέφραζεν ὁ Ὅσιος Βησσαρίων ὁ Ἀγαθωνίτης, ἡ ζῶσα παράκλησις τῶν πονεμένων, καὶ δὴ τῶν νέων ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς του καὶ ἀπὸ τῆς κοιμήσεώς του μέχρι σήμερον καὶ εἰς τὸ διηνεκές.

Ἰστάμενοι ἔκθαμβοι ἐνώπιον τοῦ ἐκπάγλου φωτός τοῦ διαχεομένου ἀπὸ τοῦ ἀφθάρτου σκήνου του• ἰστάμενοι εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

Ἀγάθωνος, τῆς Μονῆς τῆς παρακλήσεως τοῦ Ὁσίου, παρακαλοῦμεν καί προτρεπόμεθα καί ἀντιβολουῦμεν: «Θαρσεῖτε, ἀδελφοί καί τέκνα• μή πτοεῖσθε»! Ἀδελφοί πονεμένοι, θαρσεῖτε• τό ἔσχατον ἐν τῇ ἱστορίᾳ καί πέραν αὐτῆς δέν εἶναι ὁ θάνατος• εἶναι ὁ κυριεύων τῆς ζωῆς καί δεσπόζων τοῦ θανάτου• ὁ Κύριός μας: « ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή» (Ἰωάν. ιδ', 6).

Ἰστάμενοι ἐν τόπῳ ἀπαραμίλλου φυσικοῦ κάλλους, εὐτόνως βοῶμεν: «Καί εἶδον οὐρανόν καινόν καί γῆν καινήν»! ... «Ὡς ἐμεγαλύνθη τά ἔργα σου Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας». Εὐλογημένοι οἱ χρώμενοι καὶ μηδέποτε καταχρώμενοι τῇ κτίσει ταύτῃ. Καί εἰδότες τὴν πρόσφατον σεισμικὴν δραστηριότητα εἰς τὴν περιοχὴν, ἀναπέμπομεν τὴν δέησιν ἡμῶν πρὸς τὸν ἐπιβλέποντα ἐπὶ τὴν γῆν Κύριον καί ποιοῦντα αὐτὴν τρέμειν, ὅπως ρύσῃται ἡμᾶς ἀπὸ τῆς φοβερᾶς τοῦ σειсмоῦ ἀπειλῆς.

Ἀδελφοί καί πατέρες,

Ἡ ἀνάπαυσις τοῦ Πατριάρχου σας εἶναι τό θεωρεῖν τὴν χαράν καί τὴν ἀνακούφισιν τῶν ὅπου γῆς πνευματικῶν τέκνων του. Ἀσφαλῶς ἀδύνατος ἡ θέα τοῦ Θεοῦ• Θεόν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε. Ἀντικρίζοντες, ὅμως, τὰ λάμποντα ἀπὸ χαράν καί εὐφροσύνην πρόσωπά σας, βιοῦντες ἀπόψε ἕν ἐπὶ πλέον θαῦμα τοῦ Ὁσίου Βησσαρίωνος, εὐχαριστοῦμεν πᾶσι ἀπὸ τοῦ ἱερωτάτου Ποιμενάρχου μέχρι τῆς κάθε ψυχῆς, θλιβομένης καί καταπονουμένης ἐν τῷ βίῳ τούτῳ καί τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ ἐπιδεομένης, καί ἀπονέμοντες εἰς ὅλους τὴν Πατριαρχικὴν εὐλογίαν καί εὐχήν, δεόμεθα τοῦ χοροῦ τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς τοῦ Ἀγάθωνος καί ἰδιαίτερος τοῦ θεοφιλεστάτου θύτου αὐτῆς καί τῆς Φθίας λαμπροῦ φύλακος καί προστάτου, τῆς τῶν πενήτων χαρᾶς καί ἀκριβεστάτου τύπου τῆς Ὁρθοδόξου εὐσεβείας Ὁσίου Βησσαρίωνος, νά σκέπουν καί νά φυλάσσουν ἀσινές καί αλώβητον τό Γένος ἡμῶν, νά πρεσβεύουν ὑπὲρ τῆς Μητρός Ἐκκλησίας καί τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τοῦ κόσμου παντός, μάλιστα τοῦ ἱεροῦ Ὁρθοδόξου λήμματος τῆς ἱστορικῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ταύτης, καί καθὼς ἀναχωροῦμεν ἐντός ὀλίγου διὰ τὴν ἔδραν μας ἐμπιστευόμεθα ἑαυτοὺς εἰς τὰς θεοπειθεῖς προσευχάς σας, ὑμᾶς δέ πάντας εἰς τὸν λόγον τῆς Χάριτος τοῦ Κυρίου καί καταλείπομεν ὑμῖν ὀλόθυμον τὴν Ἀποστολικὴν ἀπὸ τῆς πόλεως Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου εὐλογίαν:

Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί Πατρός καί ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νά εἶναι μαζί σας, ταῖς πρεσβείαις τοῦ Ὁσίου Βησσαρίωνος.

Χαίρετε ἐν Κυρίῳ• καί πάλιν ἐρῶ: Χαίρετε ἀδελφοί καί πατέρες καί τέκνα φιλόθεα.
Ἀμήν!

Διαβάστε ακόμη:

[Αποστολή ore.gr: Μονή Αγάθωνος: Ο Οικουμενικός Πατριάρχης τιμήθηκε για την μέγιστη “πράσινη” συμβολή του](#)

[Το τραγούδι που συγκίνησε τον Οικουμενικό Πατριάρχη \(ΒΙΝΤΕΟ\)](#)

[Ι.Μ Αγάθωνος: Λύγισε ο Οικουμενικός Πατριάρχης μιλώντας για το θρήνο των μανάδων που έχασαν τα παιδιά τους στα Τέμπη \(ΦΩΤΟ/ΒΙΝΤΕΟ\)](#)

[Η δεύτερη ημέρα επίσκεψης του Οικουμενικού Πατριάρχη στον Βόλο - Η Εκκλησία «μεταμορφώνει την ιστορία και αποκαλύπτει την αλήθεια» \(ΦΩΤΟ-ΒΙΝΤΕΟ\)](#)

[Ο Βόλος υποδέχθηκε τον Οικουμενικό Πατριάρχη - Ρεπορτάζ από τον Άγ. Νικόλαο, το Δημοτικό Θέατρο & τη Ναυτική Εβδομάδα \(ΒΙΝΤΕΟ/ΦΩΤΟ\)](#)

Κεντρική φωτογραφία: Απόστολος Ζαπαντιώτης